

JOHN DRINKWATER

Ὁ ποιητὴς πρωτοφάνηκε μαζί με τὸν R. Brooke. Θεωρεῖται ὁ μεγαλύτερος σύγχρονος Ἀγγλος λυρικός. Ἔχει κάτι τὸ ἀφηγηματικὸ στὰ τραγούδια του, καὶ πολλὰ πλημμυρίζουν ἀπὸ τὴν συμπάθειά του γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Τύπωσε πολλὲς συλλογὲς καὶ πολλὰ δράματα. Κάποτε θάσχοληθοῦμε πλατύτερα στὴ «Νέα Ζωή».

ΠΙΕΡΩΤΟΣ

Ὁ Πιερώτος μοναχός,
κ' ὕστερα ἡ Κολομπίνα,
καὶ μὴ ἱστορία γιὰ ξεχασιά.

Ὁ Πιερώτος μοναχός

ὦ Κολομπίνα κάτου ἀπ' τὴ μηλιά,
ἔλα καὶ πάρε τοῦ Πιερώτου τὰ φιλιά,
στὸ μέτωπό σου εἶναι λευκὴ τοῦ φεγγαριοῦ ἡ ἄχτίνα,
ὦ Κολομπίνα κάτου ἀπ' τὴ μηλιά,
καὶ στὰ κρύα σου τὰ χεῖλη στὴ στιγμή
θὰ σοῦ βάλω ἓνα ρόδο, Κολομπίνα,
ἓνα ρόδινο ρόδινο φίλι,
Κολομπίνα, Κολομπίνα.

Κ' ὕστερα ἡ Κολομπίνα

Πιερῶτε, ἔχω ἀφήσει τὴ μηλιά,
 στὸ πρόσωπό μου τώρα μιὰ σκιά,
 μ' ἀλίμονο ! τὰ χεῖλή μου εἶν' ἀκόμη παγωμένα
 κι ἀπάνω τους δὲν ἔχω ρόδο οὐτ' ἓνα,
 κ' ἐσὺ γελᾷς, καὶ φεύγεις μακρυνά
 μὲς στ' ἄνθη τοῦ Μαγιοῦ τὰ ὅλο εὐωδιά,
 καὶ πὰ στὸ πρόσωπό μου
 μένει ἡ σκιά, ἀλίμονό μου.

Καὶ μιὰ ἱστορία γιὰ ξεχασιά

Τὰ πέταλα πέφτουν στὴ χλόη,
 στὸ σκοτάδι ἀρχινῶ μοιρολόϊ,
 καὶ πὰ στὴ σελήνη τὰ νέφη περνοῦνε —
 τὰ δάκρυά μου πέφτουν στὴ χλόη·
 τοὺς ὅρκους σου τοὺς ἄκουσε ἡ καρδιά μου
 κι ἄφησα τὴν ὀλόανθη τὴ μηλιά μου,
 καὶ τώρα, Πιερῶτε, ἀλί μου,
 μαύρη θλίψη στὴ μορφή μου.

Ο ΑΛΗΤΗΣ

Ξαίρω τὶς λίμνες ὅπου ζοῦνε οἱ πέστροφες,
 τὰ φουντούκια πὺν πέφτουνε στὰ πλάγια,
 τὰ δάση πὺν ἡ ξανθὴ ἄλεπού κοιμᾶται,
 καὶ τὶς φτελιὲς πὺν κλαίει ἡ κουκουβάγια.
 Καὶ σπάνιο πρᾶμα νᾶχω ἓνα σελίνι,
 κορίτσι δὲν παντρεύτηκα ποτές,
 μὰ δόξα στὸ Θεό, κυλῶ σὰν πέτρα,
 χωρὶς φροντίδα γι αὔριο καὶ γιὰ χτές.

Μιλῶ μὲ τᾶστρα πὺν ἔρχονται καὶ φεύγουν
 κάθε νυχτιά, καὶ δίχως πλερωμὴ
 ἀκούω τοὺς ἀνέμους, καὶ γνωρίζω
 κάθε καιρὸς ποῖό τόνο τραγουδεῖ.
 Σπόρο δὲ σπέρνω, ἐνοίκιο δὲν πλερώνω,
 κι οὐτ' ἓνα εὐχαριστῶ γιὰ εὐεργεσίες,

κι ὁ θησαυρός μου πῶχω δὲν ξοδεύεται,
γιατί ἔχω μιὰ ντουζίνα κομητίες.

ΟΙ ΩΡΕΣ

Οἱ πιὸ καλές μας οἱ ὥρες εἶν' αὐτὲς ποὺ ἔξαφνα
ὅλες τοῦ κόσμου πιά οἱ φωνές ἔχουν σιγήσει,
κι ἀκούγεται στὴν ἥσυχη τῇ φύση
μόνο ἡ φωνὴ μικροῦ πουλιοῦ ποὺ κελαηδεῖ
μοναχικὸ σ' ἐνὸς δεντροῦ κλαδί.

Ποὺ σ' ἓνα ἀγρὸ ποὺ στέφει ἓνα βουνό,
μὲ μόνο γείτονα τὸν οὐρανό,
τὰ πλούτη του ὅλα ὁ νούς μου θὰ ξοδιάσει
στὴ λίμνη καὶ στὸν κάμπο καὶ στὰ στάχνα,
καὶ στὰ κομένα σὰν κολῶνες δάση·
ποὺ σ' ἓνα στρέμμα, σὲ βουνοκορφὴ
καλὸ γιὰ τὴ σπορά, νοιώθω βαθειὰ
τὴν ὁμορφιά, ποὺ μιὰ ἐποχὴ
δίδαξε νὰ τήνε θωρεῖ ἡ ματιά.

Ποὺ ἡ Περηφάνεια, ἡ Μεγαλοψυχία,
ἡ Σταθερὴ Καρδιά, τοῦ Πονηροῦ ἡ Μανία,
ἡ Συμπάθεια, ὁ Πόθος, καὶ τὰ πάθη
ὅλα τῆς πείρας, μέσα στὸ μυαλό μου,
δὲν προσκαλοῦν τὴ γνώση σὲ τραπέζι
τὴ μάταιη κ' εἰδωλολατρικὴ,
μὰ βρίσκουνε μιὰν ἔννοια εἰδικὴ
στὶς καθημερινὲς περιπέτειες ποὺ πηγάζουν
ἀπὸ τὴ μιὰ ἢ τὴν ἄλλη συντροφιὰ
ἢ κι ἀπὸ μιὰ κουσκουσουριά·

Ὅταν μιᾷ γιὰ τὸν Καθένα ὁ ἄνθρωπος,
κ' ἡ μουσικὴ σ' ἓνα πουλάκι ζεῖ,
κι ὅταν ἀπὸνα λόφο ψηλὸ βλέπουμε
ὅλες τὶς ὁμορφιὲς μαζί —
τότε εἶν' οἱ πιὸ καλές μας ὥρες· γιατί ἀνέκουν
στὴν ποίηση τὴν ἀγνή.

Η ΕΛΙΣΑΒΕΤ ΑΝΝΑ

Τῆς Ἑλισάβετ Ἄννας ἡ ἱστορία αὐτή,
ποῦ μακρὸν ἔχει φύγει μ' ἓνα της ἔραστή.

Κορίτσι, μὰ δὲν εἶχε μιὰ ὥραία φορεσιά
σὰν τὶς κυρίες ποῦ τρέχουν στὴν πόλη, ὅλο ἐμορφιά.

Τὴ μέρα ὅλη ὥς τὶς ἔξη, κι ἀπ' τὶς ἑφτά τὸ πρωῒ,
γιαλίζε καντυλέρια ἡ Ἄννα ἡ θλιβερή,

τὰγόραζαν Δεσπότες γιὰ τοὺς ἱερὺς βωμοὺς
κ' ἐκατομμυριοῦχοι γιὰ θάλαμους αἰσχροῦς.

Κ' ἡ νειότη σ' ἓνα χρόνον κι ὁ χρόνος πῶς περνᾷ,
τὸ γιαλίσμα τοῦ μπρούντζου τέλος δὲν ἔχει πιά.

Τὴ μέρα ὅλη ὥς τὶς ἔξη, κι ἀπ' τὶς ἑφτά τὸ πρωῒ —
χιλιάδες καντυλέρια γιαλίζαν στὴ στιγμὴ.

Κ' ἡ Ἑλισάβετ Ἄννα ἡ λάγνα καὶ λεπτή,
ἔφυγε μακρὸν κάπου μ' ἓνα της ἔραστή.

᾽Ω δόστε ἅγιοι Δεσπότες καὶ πλούσιοι ἀλκολικοὶ
συγχώρη κ' εὐλογίες στὴν κόρη τὴ φτωχή.

Η ΚΥΡΑ - ΓΟΥΪΛΛΟΥ

Ἡ κυρα-Γουΐλλου φαίνεται σὰ σκυθρωπή. Μπορεῖ
νᾶναι ἡ ζωὴ της ἔρημη καὶ μουσικὴ βουβή,
βγάζοντας τὶς πατάτες της καὶ τᾶγρια τὰ ζιζάνια,
κάνοντας τ' ὅτι χρειάζεται μὲ δίχως περηφάνεια.
Ποιὸς τάχα νᾶταν ὁ ἄντρας της ; Καὶ πρὶν πόσο καιρὸ ;
Τί ξαίρει ; Ποιὸ τῆς προκαλεῖ αὐτηνῆς τὸ θαυμασμό ;
Τί τάχα ν' ἀκροάζεται πίσω ἀπ' τὸν τοῖχο πάντα,
πρωῒ, καταμεσήμερα, καὶ μὲ τὰ δειλινὰ
σὰν κάποιον βῆμα ἀξέχαστο νὰ πρόσμενε ξανά ;

«Κυρά μου καλημέρα σου». «Κύριε καλημέρα»,
αὐτὸ εἶν' ὁ μόνος λόγος της ποῦ ἀκούω τὴν κάθε μέρα.

Κ' ἔχει τὰ βοτσαλόστρωτα δρομάκια καθαρά
 στὸν κῆπο της, καὶ πλένει αὐτὸ καὶ κεῖνο μὲ χαρά.
 Ποτὲ δὲ στέλνει γράμματα κι οὔτε ποτὲ λαβαίνει
 κι οὔτε ποτὲ κρυφομιλεῖ στοὺς τοίχους της κλεισμένη
 κρυφὸ δὲν ἔχει τίποτε στὸν κῆπο της θαρρῶ—
 ἀνθίζουने γαρούφαλλα καὶ σῶλα φῶς λαμπρό,
 καὶ σὲ ντουλάπια καὶ παλιὰ ράφια δὲν ψαχουλεύει
 σὰν ὅλοι οἱ γέροι κάνουνε πού θάψαν τὸν ἑαυτό τους,
 οἱ λάμπες της σβύνουν νωρίς, τῇ μέρα ὅλη σκαλίζει,
 κι ἀπλὰ σὰν ὅλοι καὶ κοινὰ φυτεύει ἢ καθαρίζει,
 μὰ σκυθρωπὴ ἀκροάζεται παντοτεινὰ
 γιὰ ἔνανε βῆμα πού τὸ καρτερεῖ ξανά,
 μὰ δὲν τὸ ξαίρω ἂν εἶν' ἐλπίδα αὐτό, ἢ ἂν εἶναι φόβος,
 ἢ ἂν μέσα στὸ κεφάλι της μιὰ φαντασία φτωχή·
 ἐγὼ ποτὲ δὲν τ' ἄκουσα· ποτὲ δὲ θὰ εἰπωθῇ.

ΣΤΗΝ ΚΟΙΛΑΔΑ

Ἄς μὴ μὲ συγχωρήσῃ ὁ εὐλαβὴς
 πού σὰν καὶ μένα δὲν ἔχει ἀμαρτήσῃ·
 τὸ ἄσπιλο τῆς ψυχῆς του τῆς ἀγνῆς
 δὲν μπορεῖ τῇ σπορά μου νὰ μετρήσῃ
 πού θλίψες τῇ ζωῇ μου ἔχει γιομίσει.

Στῶν ἡμερῶν μου τὸ βαθὺ σκοτάδι
 παρηγοριὰ ἀπὸ κάνα δὲ θάρσῃ
 πού σὲ ἀπαγορευμένους δρόμους βράδυ
 σὰν κ' ἐμένα δὲν ἔχει πλανεθῇ
 μὲ ὅσους τὸν ἥλιον ἔχουν ἀρνηθῇ.

Στὴ συγγνώμῃ ἐπιτήδειοι καθὼς εἶστε,
 τοὺς ἴσους σας μονάχα συγχωρεῖστε·
 ἀνίσχυρος μὲ ἀνίσχυρους τραβῶ
 χρόνια πολλὰ σὲ δρόμο σκοτεινό—
 τὰ δάκρυα σας τὰ ἱερὰ κρατεῖστε.

Εἰς τὴ Γεθσημανὴ ἔχω περπατήσει
 μιὰν ὥρα μοναχὸς μ' Ἐκεῖνο χτές.
 Μὲ εἶδε, καὶ μ' ἔχει Ἐκεῖνος εὐλογήσει—

κι αὐτὸ τάχα μπορεῖ νὰ τὸ γνωρίσῃ
καμμιά ἀπὸ σᾶς, ὧ πέτρινες καρδιές ;

ΟΙ ΠΡΟΠΑΤΟΡΕΣ ΜΟΥ

Στὸ Γιώρικ σ' ἐνὸς ξωκκλησιοῦ μιὰ αὐλὴ λησιμονημένη,
μακριὰ ἀπὸ πόθους, βρίσκονται οἱ πατέρες μου θαμένοι.
καὶ τὴ γαλήνῃ πιά ποτὲ κανεῖς δὲ θὰ τοῦ πάρη
τοῦ Ζὸν Ντριγκῶττερ, πὺν ἄφησε στὰ χίλια ἑξακόσια
ἑβδομῆντα, τὸ κόκκινο τοῦ ἀλειριοῦ του χνάρι.

Κι ὁ ξευγολάτης ὁ γερός, ὁ γιὸς του ὁ Ζεῖμς ἐκεῖ,
τεχνίτης καλαμοστεγῶν καὶ κριθαρίσας μπύρας,
πὺν στὸν καιρὸ του ἡ μαύρη του καρδιά, ἀπὸ τὸ βαρὺ
φορτίο τῆς θλίψης στέναζε, μὰ πρὶ διακόσια χρόνια
τὴν ἄφησε, κ' ἡσύχασε, στὴν προσταγὴ τῆς μοίρας.

Μετὰ ἦρθε ὁ Τόμας, κ' ἔπαιζεν ἓνα βιολὶ ἀπαλό,
γιὰ μιὰν ἀγάπῃ, πὺν ποτὲ δὲ βγῆκε σὲ καλό,
καὶ τὴν καρδιά του σπάραζε. Κάπου ἑκατὸ χειμῶνες
σημάναν πὰ στὴν κλίνη του—”Ὡ φτωγὴ θλίψῃ αἰῶνια,
πὺν γιὰ νὰ παρηγορηθῇς περάσαν τόσα χρόνια.

Κι αὐτὰ ὅλα χτὲς δὲν ἦσανε παρὰ μνημεῖα ἀμυδρά,
ἢ μῦθοι πὺν διηγοῦνταν τὶς βραδυὲς πλάϊ στὴ φωτιά·
δὲν ὑπαρχαν σὰν ἄρχισεν ὁ δρόμος τῆς ζωῆς μου,
κ' ἡ σκόνῃ τους τί θᾶφερνε παρὰ τοῦ κρύου θανάτου
τὸ μήνυμα στὰ ρέματα τῆς ἀνοιξῆς μου ;

Τώρα μὲ σκέπει ἡ θλίψῃ πιά, καὶ θὰ μὲ σκέπει αὐτὴ
κ' ἐκεῖ μὲ τοὺς πατέρες μου, κι ὅπου δὲ θὰ μπορεῖ
νὰ μὲ ταράξῃ ἡ ἀγάπῃ πιά, ἢ ὁ φόβος, εἴτε ἡ ἔχτρα
τοῦ κόσμου, ἢ τὰ τυραννικὰ τὰ σφάλματά μου,
ἐνὼ τὸ βροῦ θὰ ὑφαίνει πιά στὴ λήθῃ τῶνομά μου.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΗΣ. ΓΛΑΥΚΟΣ ΑΛΙΘΕΡΣΗΣ